

Όταν ο Αη Νικόλας ζήτησε από τον Κοσμά να ανοίξει το ναό για τους πρόσφυγες (Μητροπολίτης Δημητριάδος & Αλμυρού Ιγνάτιος)

/ [Πεμπτούσια](#)

Άρθρο του Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ιγνατίου στην Εφημερίδα
Δ

- Άη Νικόλα μου, χανόμαστε! Έρχονται! Το νησί σου αλώνεται. Καραβιές φτάνουν απ' απέναντι.
- Ποιοι έρχονται, Κοσμά μου; Τόσα χρόνια Επίτροπος εδώ στην εκκλησιά μου και δεν σε ξανάδα έτσι ταραγμένο.
- Αυτοί, αυτοί, από απέναντι.
- Έ, και πώς κάνεις έτσι; Μαζί τους ήμουν και δεν είδα, παρά μόνο

θαλασσοπνιγμένους με κουρελιασμένες βάρκες.

- Γι' αυτούς μιλάω Άη Νικόλα μου. Γι' αυτούς.
- Κι από αυτούς θα χαθείτε ευλογημένες; Από παιδιά, γέρους κι ετοιμόγεννες;
- Δε φοβάμαι αυτούς Άγιέ μου. Αντίθετα, τους συμπονάω. Αυτά που φέρνουν μαζί τους φοβάμαι.
- Και τι φέρνουν;
- Τη φτώχεια τους. Την απελπισία τους. Δε χωράνε πια. Πού θα κουρνιαίνουν; Τί θα φάνε; Θα μας πνίξουν. Δε φταίνε αυτοί... αλλά θα μας πνίξουν.
- Αχ! Κοσμά μου, δε βλέπεις; Έφτασε η ώρα.
- Ποια ώρα Άη Νικόλα μου;
- Η ώρα να διαλέξεις κι εσύ κι οι συμπατριώτες σου, που μ' αγαπάτε και με τιμάτε, την πίστη της πράξης από την πίστη της θεωρίας και των ωραίων λόγων.
- Και τί να κάνουμε Άγιέ μου; Σε λίγο θά 'μαστε στον τόπο μας οι λιγότεροι. Πού θα πάει αυτή η συμφορά;
- Πάλι με μπερδεύεις Κοσμά μου. Εγώ σου λέω πως τα πράγματα είναι απλά. Σε λίγη ώρα, εδώ πιο κάτω από το μοναστήρι μου, στην ακτή, μέσα σε μια βάρκα τρύπια, μουσκεμένος, άστεγος, πεινασμένος και μισοπεθαμένος φτάνει ο Χριστός.
- Ο Χριστός;
- Αμ τι νόμιζες; Πως θά 'μενε το Ευαγγέλιο για πάντα ένα ωραίο ανάγνωσμα από τον άμβωνα; Έφτασε η ώρα και της δικής σου γενιάς να καταλάβει τί σημαίνει πως ο Θεός έγινε άνθρωπος. Όχι στα λόγια, όχι στο κήρυγμα, αλλά στην αληθινή ζωή. Χριστό δεν γυρεύεις μια ζωή; Έφτασε! Πήγαινε βρες Τον εκεί κάτω στην ακτή, που το κύμα πετάει στα βράχια παιδικά κορμάκια.
- Κι αν είναι σχέδιο Άη Νικόλα μου; Κι αν έχουν συνωμοτήσει να μας εξαφανίσουν; Κι αν μας τους στέλνουν γι' αυτό;
- Σα να μου φαίνεται πως πιο πολύ πιστεύεις στη δύναμη του κόσμου, απ' όσο του Θεού.
- Θεός φυλάξοι!
- Κι όμως! Νομίζεις πως έλειψαν ποτέ τα σχέδια και οι συνωμοσίες; Όπως

πάντα, έτσι και τώρα. Μην ταραζέσαι. Κράτα στην καρδιά σου προσηλωμένη στον πόνο του κόσμου και έχεις γίνει κομμάτι της πιο δυνατής συνωμοσίας της Ιστορίας: Της συνωμοσίας της αγάπης. Αυτής που δεν θα νικηθεί ποτέ.

- Και πώς θα σταματήσει αυτό; Πότε η αγάπη θα νικήσει;
- Άκουσε, το κακό υπάρχει σαν αφορμή για να γεννιούνται αγωνιστές. Αγωνιστές αγάπης. Αγωνιστές αγιότητας. Αγωνιστές ενός καλύτερου κόσμου. Σήμερα, εκεί, στην ακτή. Με ό, τι έχεις. Με ό, τι μπορείς. Και από αύριο, με λόγο, με δράση, με προσευχή, ό, τι μπορείς, όπως μπορείς, με όσους βρεις, έστω κι αν δεν συμφωνείτε σε όλα, να σταματήσετε το κακό, άνθρωποι, εικόνες Θεού, να γίνονται τροφή στην απληστία ανθρώπων απανθρώπων. Με λόγο, με δράση και παράδειγμα να φτιάχνονται άνθρωποι που θα μισούν την αδικία και θα γκρεμίζουν τα τείχη του εγωισμού και της καλοπέρασής τους. Μόνον έτσι θα σταματήσει αυτό το κακό κι όλα τ' ανάποδα του κόσμου.
- Όλο και ζυγώνουν! Πού θα μείνουν;
- Εδώ!
- Πού εδώ; Μέσα στον ναό σου;
- Στο ναό μου. Για όσο χρειαστεί.
- Μα είναι αλλόθρησκοι. Πώς θα μπουν εδώ;
- Αν είναι αλλόθρησκοι αυτοί, τότε κι ο Χριστός που θαλασσοπνίγεται μαζί τους, αλλόθρησκος θά 'ναι.
- Θεός φυλάξοι, Αη Νικόλα μου!
- Μη φοβάσαι! Τον κάθε τόπο τον κάνει ιερό η αγάπη. Ούτε εγώ, ούτε οι άγιοι στα εικονοστάσια κινδυνεύουμε. Άλλος είναι ο κίνδυνος.
- Ποιος;
- Να μάθουν οι καρδιές να μετράνε τους ανθρώπους σαν αντικείμενα, σαν άψυχα, σα στατιστικές. Γι' αυτό σου λέω, άνοιξε τον ναό. Εδώ μέσα θα ζεσταθεί το κορμί τους. Κι όταν ζεσταθεί αυτό, μπορεί και να ρωτήσουν, ποιος είναι Αυτός που ζέστανε και την καρδιά αυτών που τους υποδέχτηκαν. Κάποτε, μπορεί να Τον αναζητήσουν κι εκείνοι.

- Αη Νικόλα μου, στον Βορρά χτίζουν φράχτες να τους κρατήσουν μακριά. Μήπως αυτοί ξέρουν καλύτερα;

- Δεν κάνουν τίποτε τα τείχη, γιατί ο εχθρός είναι ήδη μέσα. Μέσα στις χώρες τους και μέσα στις καρδιές τους. Μη φοβάσαι. Ο τόπος σου έζησε γιατί ύψωνε πάντα τείχη στη βαρβαρότητα, όχι στη δυστυχία. Άνοιξε, λοιπόν, Κοσμά μου την Εκκλησία και μη φοβάσαι. Όσο η αγάπη ξεκλειδώνει τις πόρτες των σπιτιών και των καρδιών, ο τόπος αυτός δε θα χαθεί. Κι ασ΄ τους να λένε. Εγώ σ΄ αφήνω. Έχω να πάω μαζί με τις βάρκες σας, που ψάχνουν ναυαγούς. Εσύ με βλέπεις στις εικόνες, εγώ όμως, είμαι εκεί. Κάθε νύχτα είμαι εκεί και μαζεύω ανθρώπους. Δε ρωτάω καταγωγή, δε ρωτάω θρησκεία. Ανθρώπους, μόνον ανθρώπους.

.....

- Κοσμά! Κοσμά! Ξύπνα! Ο παπάς σου παραγγέλνει ν΄ ανοίξεις την Εκκλησία. Χώρος αλλού δεν υπάρχει. Σήκω! Όπου να ΄ναι φτάνουν από απέναντι. Εκεί μέσα θα τους κοιμίσουμε και βλέπουμε. Βιάσου!

«Δημοκρατία», 7/11/2015

Πηγή: [Ιερά Μητρόπολις Δημητριάδος και Αλμυρού](#)